

Arrest

nr. 223 577 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 1 mei 2019 van Istanbul kwam met vlucht TK 1939, werd de toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd. Er werd een beslissing genomen tot vasthouding van verzoeker in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Hij diende op 1 mei 2019 aan de grens een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit het verslag van 1 mei 2019 van de luchtvaartpolitie blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij heeft gereisd met een Bulgaars paspoort dat hij achterliet op het vliegtuig. Hij vertelde dat hij verschillende landen heeft bezocht, waaronder Egypte, Marokko, Kaapverdië en Turkije. Tevens bleek verzoeker een visum om medische redenen te hebben aangevraagd dat door het consulaat-generaal van Spanje in Jeruzalem op 17 oktober 2018 werd geweigerd (VIS).

1.3. Op 28 mei 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 29 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 01/05/2019
Overdracht CGVS: 14/05/2019*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet machtigt mij de huidige beslissing te nemen tijdens uw vasthouding aan de grens. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd op 16 mei 2019 via videoconferentie gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u08 tot 17u15, in het bijzijn van een tolk die het Arabisch machtig is evenals uw advocaat, meester Gerrit Klapwijk.

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Al-Nasr, Gaza op 26 september 1993. U bent van Palestijnse origine en bent soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U woonde altijd samen met uw familie nabij de al-Quds universiteit in Al-Nasr. Uw vader werkte er als leraar voor de UNRWA en overleed in 2014 aan kanker. Hierna kreeg uw familie een bedrag van 250.000 dollar uitgekeerd van de UNRWA. Dit bedrag werd volgens de islamitische wetgeving verdeeld en u kreeg hierdoor een bedrag van 21.000 dollar. Sinds het overlijden van uw vader maakt uw familie gebruik van voedselpakketten en medicatie die de UNRWA verdeelde. U heeft vier broers en twee zussen. Op een zus die gehuwd is na, leeft iedereen in uw ouderlijke woning in Al-Nasr. Uw andere zus en oudste broer hebben een onbehandelbare bloedziekte en zijn niet in staat te werken. Uw twee jongere broers gaan nog naar een staatschool. U vierde broer woont samen met zijn vrouw en kinderen in uw ouderlijke woonst en werkt als leraar bij de UNRWA. Naast uw ouderlijk huis bezit uw familie ook nog een grond in Khan Younis die verhuurd wordt. U bezit zelf bovendien een appartement vlakbij uw ouderlijke woning dat u verhuurd aan 700 shekel per maand. U werkte verder als ober in hotels en in een supermarkt tot een maand voor uw vertrek uit de Gazastrook waardoor u kon reken op een gemiddeld maandloon van 1200 shekel.

Na uw secundair diploma volgde u een leraarsopleiding aan de Al-Quds universiteit. Hier kreeg u in 2013 een relatie met een medestudente genaamd Besmah Harzallah. Jullie hielden deze relatie strikt geheim en spraken altijd af in hotels of shoppingcenters die verder van jullie huizen verwijderd lagen. U had geregeld aangegeven dat u met B. H. wou trouwen en vroeg uw moeder zelfs in 2017 om hiervoor de nodige stappen te ondernemen, maar uw vriendin stelde deze stap steeds weer uit. Later zou blijken dat de vader van B. een functie had bij de Al-Qassam brigade, de militaire vleugel van Hamas. Uw familie was daarentegen aanhanger van Fatah en uw vriendin vreesde hierdoor een conflict.

In augustus 2018 ontdekte de zus van uw vriendin dat jullie stiekem een relatie hadden en zij vertelde dat door aan haar vader. Uw vriendin lichtte u toen meteen in over deze gebeurtenis en legde u uit dat haar vader voor de Al-Qassam brigade werkte en dat u moest oppassen. Om te vermijden dat de vader van uw vriendin meer te weten kwam over jullie relatie verwijderde u uw gehele Facebook-profiel en alle foto's die u van uw vriendin bezat. Even later kwam de vader van uw vriendin naar de supermarkt waar u werkte en hij werd enorm kwaad. Er ontstond bijna een gevecht en de omstaanders moesten jullie uit elkaar houden. De vader van uw vriendin verliet de supermarkt en u werd ontslagen van uw job omdat u uw persoonlijke problemen niet mee naar uw werk mocht nemen.

Op 10 september 2018 werd u gearresteerd door de Al-Qassam brigade. U werd ervan beschuldigd dat u informatie verzamelde over de moordenaars van uw nonkel die in 2007 overleed. Niets van deze beschuldiging was echter waar, maar diende als excuus voor de vader van uw vriendin om u vast te houden. Drie dagen later werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u een belofte ondertekende waarin gesteld werd dat u geen info mocht verzamelen over de dood van uw nonkel.

U keerde na uw vrijlating terug naar uw ouderlijk huis en u werd voortdurend in de gaten gehouden. U legde de situatie uit aan uw familie en zij regelden dat u op 27 september 2018 naar het huis van de vriend van uw nonkel langs moederszijde kon gaan om er onder te duiken en uw vertrek uit de Gazastrook

te organiseren. Tijdens uw verblijf bij die vriend van uw nonkel kreeg u van uw broer te horen dat er oproepingsbrieven waren gekomen omdat u beschuldigd werd van zedenfeiten.

U verliet op 29 oktober 2018 de Gazastrook via de Rafah-grens. De vriend van uw nonkel had geregeld dat u zagezegd voor een medische behandeling naar Egypte moest en u werd vervoerd in een ziekenwagen. U reisde vervolgens op legale wijze naar Kaapverdië in de hoop dat u van daar naar België kon reizen. Deze optie bleek niet mogelijk en u keerde terug naar Egypte. U reisde vervolgens op legale wijze naar Turkije waar u verschillende pogingen deed om Europa te bereiken. In een poging om het Griekse eiland Chios te bereiken werd u gevat door de Turkse kustwacht en zo verloor u uw originele paspoort evenals enkele schooldocumenten en documenten in verband met een behandeling van uw nieren in Turkije. Uiteindelijk slaagde u er in om met een vals paspoort van Turkije naar België te reizen. U kwam hierna op 1 mei 2019 aan op de luchthaven van Zaventem waar u werd tegen gehouden omdat u geen geldig reis- of identiteitsdocument had. U diende meteen een verzoek om internationale bescherming in. U werd vervolgens overgebracht naar het transitcentrum Caricole.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de kopieën van de volgende documenten neer: enkele bladzijden uit uw paspoort, identiteitskaart, uw UNRWA registratiekaart, de overlijdensakte van uw vader, schooldocumenten en oproepingsbrieven van Hamas.

B. Motivering

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.6, 11, 13). Er dient dus onderzocht te of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming

met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u problemen heeft gekend met Hamas omdat u een verboden relatie had met de dochter van een lid van de Al-Qassam brigade (CGVS p.14). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen/gegrond worden beschouwd.

In dit kader dient allereerst gewezen te worden op uw verklaring u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar Turkije gereisd bent en dat u uw paspoort in de zee tussen Griekenland en Turkije verloor (CGVS p.10). Uw verklaringen betreffende het verlies van uw paspoort kunnen echter niet overtuigen. U verklaarde namelijk dat u naast uw paspoort tevens uw gsm meebracht op de boot en dat u deze niet bent verloren omdat die op een andere plaats zat (CGVS p.10). Het is echter bijzonder merkwaardig dat u bij een dergelijk riskante onderneming uw paspoort niet op een even veilige plaats zou opbergen als uw gsm. U gaf bovendien aan dat u voor uw reis bij uw vrienden informeerde welke documenten belangrijk waren, waarna zij u het belang van uw paspoort meedeelde. U had vervolgens de reactie om foto's te nemen van de meest essentiële documenten (CGVS p.12). Dat u ondanks deze informatie een dermate belangrijk document als uw paspoort niet op een veiligere plaats zou opbergen, komt dan ook weinig overtuigend over. Uw verklaringen worden bovendien nog twijfelachtiger aangezien u na u verlies nooit geprobeerd heeft om een nieuw paspoort te bekommen (CGVS p.10). Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook of. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

De bewijswaarde van de door u voorgelegde kopie van enkele bladzijden van uw paspoort blijken bovendien bijzonder relatief. Het betreft namelijk een kopie die eenvoudig te manipuleren is met het nodige knip- en plakwerk. Bovendien kan u door niet alle bladzijden van uw paspoort voor te leggen eenvoudig bladzijden met stempels van andere reizen die u deed eenvoudig achterwege houden. Daar dient nog aan worden toegevoegd dat niet op alle bladzijden die u voorlegt uw paspoortnummer te zien is waardoor de door u neergelegde kopieën van eender welk paspoort afkomstig kunnen zijn.

Ten tweede kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw beweerde verboden relatie. Uw kennis betreffende de familie van uw zogenaamde vriendin is immers zodanig beperkt dat het volstrekt onaannemelijk is dat u gedurende vijf jaar een relatie had met haar. Zo kende u niet eens de naam van de vader van uw vriendin (CGVS p.16).

U wist eveneens niet wat de broer en zus van uw vriendin studeerden (CGVS p.20). U wist zelfs niet dat de vader van uw vriendin voor de al-Qassam brigade werkte (CGVS p.14). U weet deze beperkte kennis toe aan de onwelwillendheid van uw vriendin om over haar familieleden te vertellen. Ze zou zich namelijk geschaamd hebben (CGVS p.20). Er is echter geen reden waarom uw vriendin zich zou schamen voor de naam van een vader of de studies van een broer en zus. U heeft dus geen overtuigende reden kunnen aanhalen wat betreft uw gebrekkige kennis hierover. Het is bovendien volstrekt onaannemelijk dat uw vriendin gedurende een relatie van vijf jaar zou verbergen dat haar vader voor de al-Qassam brigade werkte. Deze informatie verzwijgen kon immers zeer zware gevolgen hebben. U gaf namelijk aan dat u wou trouwen met uw vriendin en u vroeg zelfs reeds in 2017 aan uw moeder om dit te regelen (CGVS p.17). Uw familie waren echter Fatah-aanhangers en uw vriendin wist goed genoeg dat een huwelijksaanzoek een enorm risico met zich mee zou brengen gezien de functie van haar vader. Dat zij u in deze context niet inlichtte over de functie van haar vader kan dan ook niet overtuigen. Hierbij is het overigens opvallend dat wanneer de zus van uw vriendin jullie relatie ontdekte uw vriendin plotseling wel aangaf dat haar vader voor al-Qassam werkte (CGVS p.14). Er is immers geen reden waarom deze informatie op dat ogenblik relevanter was dan op het moment waarop u een huwelijksaanzoek trachtte te regelen.

Bovendien lijkt het weinig waarschijnlijk dat u er gedurende vijf jaar in geslaagd bent een verboden relatie te hebben zonder dat iemand dit te weten kwam. Hoewel u aangaf dat u elkaar enkel zag op de universiteit of in verder gelegen hotels en shoppingcenters, kan deze verklaring niet verduidelijken waarom nooit iemand jullie relatie ontdekte (CGVS p.15). De Gazastrook is immers niet bijzonder groot en als u er afsprak in hotels of shoppingcenters was de kans aanzienlijk dat u ooit betrapt zou worden door kennissen van jullie of jullie families. Dat jullie relatie zo nooit aan het licht kwam doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U kon bovendien niet uitleggen hoe uw vriendin op jullie afspraakjes raakte (CGVS p.20). U gaf eerst aan dat zij thuis vertelde dat zij bij een vriendin was, maar wanneer u gevraagd werd hoe zij er fysiek in slaagde om op de locatie te raken moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.20). U verklaarde namelijk dat jullie niet zo vaak buiten de universiteit afspraken, maar liet hierbij na uit te leggen hoe uw vriendin naar jullie afspraken reisde op de keren dat jullie wel afspraken (CGVS p.20). Uw verklaring dat u op de universiteit afsprak zonder dat iemand dit te weten kwam lijkt ook weinig aannemelijk (CGVS p.21). U beweerde dat mannen en vrouwen gewoon met elkaar om konden gaan binnen de universiteitsmuren zonder dat iemand hier vreemd van op keek (CGVS p.21). Er is echter een aanzienlijk verschil tussen hoe mannen en vrouwen met elkaar omgaan in een romantische relatie en in een vriendschappelijke relatie. Dat niemand achterhaalde dat jullie in werkelijkheid een koppel vormde is dan ook weinig aannemelijk.

Het is daarnaast volstrekt onaannemelijk dat u geen enkel bewijs van uw beweerde relatie kan voorleggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U had namelijk een relatie van vijf jaar en jullie hadden beiden een Facebook-profiel (CGVS p.15-17). U bent dus duidelijk in staat om enig bewijsmateriaal voor te leggen. U beweerde dat u hier niet toe in staat bent daar u nadat jullie verboden relatie aan het licht kwam alle bewijsmateriaal van jullie relatie verwijderde (CGVS p.16). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Niet allerm minst omdat u op het einde van het interview aangaf dat u in Turkije nog een usb-stick bezat met foto's van jullie beiden terwijl u eerder in het interview duidelijk had aangegeven dat u alle bewijsmateriaal van jullie relatie reeds in augustus 2018 verwijderde (CGVS p.16, 21). Deze aanzienlijke tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Bovendien is er geen reden waarom u alle bewijsmateriaal betreffende jullie relatie diende te verwijderen. U gaf immers aan dat u het bewijsmateriaal van uw gsm wou verwijderen om te vermijden dat de vader van uw vriendin te weten zou komen hoe ver jullie relatie juist ging (CGVS p.16). Deze verklaring biedt echter geen reden waarom alle foto's die van jullie bestonden en alle berichten die jullie uitwisselden verwijderd moesten worden. Foto's en berichten op Facebook zijn immers enkel toegankelijk met uw persoonlijke account en deze informatie kan u via eender welk toestel opvragen. Het was dus voldoende om de Facebook-app van uw gsm te verwijderen om te verhinderen dat de vader van uw vriendin hier toegang toe had. Na confrontatie slaagde u er niet om enige verklaring te bieden voor de reden waarom u ook de digitale sporen van jullie relatie wiste (CGVS p.16). Bovendien blijkt uw verklaring dat u uw Facebook-profiel voor alle veiligheid volledig verwijderde volstrekt onwaar (CGVS p.15, 16). Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers duidelijk dat het Facebook-profiel waar u heden gebruik van maakt hetzelfde profiel is als hetgeen dat u in 2009 aanmaakte en gedurende al die jaren actief gebruikte. U bent er zo niet in geslaagd een overtuigende verklaring te bieden voor het ontbreken van bewijsmateriaal. Zelfs nadat u herhaaldelijk werd uitgelegd wat het belang van bewijsmateriaal is in het kader van een verzoek om internationale bescherming en nadat u nog meer dan twee dagen de tijd werd gegeven om het CGVS alsnog documentatie te bezorgen, legde u geen nieuwe documenten neer (CGVS p.19, 21).

Aangezien er immers reeds geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde relatie is het ook niet geloofwaardig dat u hierdoor vervolgd zou worden. Bovendien blijken uw verklaringen omtrent deze vervolging danig vaag en onaannemelijk dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het reeds vreemd dat er een maand tijd zit tussen het ogenblik waarop de vader van uw vriendin jullie relatie ontdekte en het moment waarop u gearresteerd werd (CGVS p.14, 15). Als lid van de Al-Qassam brigade is er immers geen reden waarom hij zou wachten met deze actie. Deze situatie wordt overigens nog vreemder daar u stelt dat u onder valse beschuldigingen werd gearresteerd (CGVS p.14). U had immers een verboden relatie gehad en men had u dus kunnen beschuldigen van zedenfeiten, wat later volgens u ook gebeurde (CGVS p.14). Er was dus geen enkele reden waarom u onder valse voorwendselen gearresteerd moest worden. Verder is het zeer vreemd dat u na uw vrijlating op 12 september 2018 nog 15 dagen in uw ouderlijk huis verbleef alvorens naar de vriend van uw nonkel te reizen op 27 september 2018 (CGVS p.7, 14). In deze periode ging u zelfs geregeld op stap met uw vrienden (CGVS p.18). Dergelijk gedrag is echter volledig in strijd met de door u aangehaalde vrees. Uw arrestatie heeft u immers doen beslissen dat u de Gazastrook moest verlaten en toch wachtte u meer dan twee weken om gepaste maatregelen te treffen ter uwer bescherming (CGVS p.7, 14, 18). Hierbij is het bovendien opvallend dat u aangaf dat u voortdurend onder toezicht stond, maar er toch in slaagde om naar de vriend van uw nonkel te reizen zonder dat iemand het merkte en er vervolgens meer dan een maand zonder enige problemen te verblijven (CGVS p.14). Bovendien blijkt uw onderduikadres weinig interessant aangezien het huis van die vriend volgens u gelegen is in al Qarara (CGVS p.7). Uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt echter dat dit huis zich slechts op 3,7 km van de al Quds universiteit bevindt en dus vlakbij uw huis en dat van uw vriendin (CGVS p.4, 20). Dat u een danig bereikbare locatie koos als onderduikadres komt dan ook als weinig aannemelijk over. Daarnaast is het opvallend dat u geen informatie kan geven over de man waarbij u meer dan een maand verbleef. Zo slaagde u er noch in om te zeggen wat zijn beroep was, noch of hij meer ervaring had met mensen de grens in Rafah over te helpen (CGVS p.7, 9). Dat u niet in staat bent om enige informatie te bieden over de man waarbij u meer dan een maand verbleef en die uw reis organiseerde wijst dan ook nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. De oproepingsbrieven van Hamas kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie daar u slechts de kopieën van deze documenten neerlegde die dus eenvoudig te manipuleren zijn. Bovendien bewijzen deze brieven niet waarom u opgeroepen werd door Hamas waardoor ze uw asielrelaas onmogelijk kunnen onderbouwen. Tot slot konden uw verklaringen betreffende de zogenaamde vervolging van uw broer na uw vertrek niet overtuigen. U wist deze verklaring immers op geen enkele wijze te staven (CGVS p.12). Zelfs in de hypothese dat uw broer daadwerkelijk vervolgd werd in de Gazastrook bent u er gezien uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw relatie en uw persoonlijke vervolging niet in geslaagd om aan te tonen dat deze vervolging verband houdt met uw persoonlijke problemen.

Wat betreft uw familie die actief zouden zijn bij Fatah dient vooreerst gesteld te worden dat u deze verklaringen niet heeft weten staven, zelfs niet nadat u hiervoor extra tijd gegeven werd (CGVS p.12, 13, 21). Bovendien is het louter hebben van familie die banden hebben met Fatah niet voldoende om te spreken van vervolging, maar deze vrees dient u in concreto aan te tonen, in casu quod non.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De kopie van uw paspoort en van de oproepingsbrieven werden reeds uitgebreid besproken. De kopieën van uw identiteitskaart, uw UNRWA registratie, de overlijdensakte van uw vader en uw diploma hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten.

De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelikheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in

Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreuwenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch- Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Uit uw verklaringen en diploma blijkt namelijk dat u over een degelijke scholing beschikt, zo blijkt dat u in 2017 een diploma onderwijzer behaalde aan de Al Quds universiteit te Al-Nasr (CGVS p.8). Vervolgens heeft u werkervaring in de horeca opgedaan, evenals in een supermarkt (CGVS p.6).

U begeleidde bovendien enkele zomerkampen (CGVS p.6). Gezien uw degelijke scholingsgraad en uw reeds opgedane professionele ervaring, zijn uw arbeidskansen op de arbeidsmarkt verhoogd en is het niet ondenkbaar dat u bij terugkeer omwille hiervan aan een job kan geraken. Over uw financiële situatie wilt het CGVS toevoegen dat u aangeeft dat u voor uw reis een bedrag betaald heeft van 15.000 dollar, u geeft aan dat u deze reis kon financieren omdat u 21.000 dollar van de overlijdensuitkering van uw vader kreeg en waarvan u heden nog 6.000 dollar overhoudt (CGVS p.9-10, 13-14). U verklaarde tevens dat uw familie over een eigen huis beschikt evenals een grond in Khan Younis die momenteel verhuurd wordt (CGVS p.5). U erfde zelf een deel van deze grond na de dood van uw vader (CGVS p.14). Daarnaast bezit u tot op heden zelf ook nog een eigen appartement dat u aan 700 shekel per maand verhuurd (CGVS p.5, 11). Zowel uw ouderlijk huis als uw eigen appartement zijn volgens u nog in goede staat (CGVS p.10-11). U gaf tot slot ook aan dat uw vader over een eigen wagen beschikte, met name een jeep Hyundai Tucson, die u na zijn dood erfde en uiteindelijk doorverkocht (CGVS p.11). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u over een financiële marge beschikte.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat bij terugkeer zou kunnen terugvallen op de steun van uw familieleden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de uw broer werkt als leraar voor de UNRWA en meerdere nonkels kunnen rekenen op een ambtenarenloon dat wordt uitbetaald vanuit Ramallah (CGVS p.11, 13). Met betrekking tot de financiële situatie van uw moeder geeft u aan dat het voor haar niet gemakkelijk is, sinds uw vader overleden is, maar ze kan terugvallen op de steun van de UNRWA in de vorm van voedselpakketten (CGVS p.6, 13). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat er binnen uw familie familiale bereidheid is om elkaar te ondersteunen, zo geeft u aan dat u steeds kon terugvallen op de steun van uw nonkel langs vaderszijde (CGVS p.12).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist.

De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is.

Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS p.8-9 – zie administratief dossier) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het EI Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirespalestiniens-gaza.situationsecuritaire.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag.

Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting

te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëliësch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een er meerdere lange afstands-raketten vanop de Gazastrook werden afgevuurd op 14 maart 2019 waarbij er geen gewonden vielen of schade veroorzaakt werd, en vervolgens nogmaals op 25 maart 2019, toen er een woning geraakt werd nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël reageerde op de raketaanval van 14 maart met verschillende raketaanvallen op militaire doelwitten. Als reactie op de raketaanval van 25 maart 2019 werden er, volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR), op 25 en 26 maart 2019 tientallen Israëlische bombardementen uitgevoerd op verschillende doelwitten in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Ondanks de talrijke bombardementen bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt. Zo geraakten er slechts twee personen gewond. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Desondanks heeft Israël de twee grensovergangen met de Gazastrook, met name Erez en Kerem Shalom, op 31 maart opnieuw geopend. Deze twee overgangen waren sinds maandag 25 maart gesloten. De grensovergang te Rafah bleef, ondanks de onrust, normaal functioneren en dus geopend in beide richtingen.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict waarbij deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten, elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker verwijst wat de feiten betreft naar de feitelijke uiteenzetting opgenomen in de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij vestigt de aandacht op de uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en vraagt een grondige en nauwgezette evaluatie van dag tot dag.

In hoofdorde vordert verzoeker de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, omdat hij ten onrechte werd uitgesloten in toepassing van artikel 1, D, (2), van het Vluchtelingenverdrag. Verder meent verzoeker dat de tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die de bestreden beslissing onderbouwen om verzoekers verklaringen te ontkrachten niet de kern van het relaas raken. Tot slot stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker zonder al te veel problemen kan terugkeren naar de Gazastrook, meer bepaald omdat de grensovergang in Rafah weer open zou zijn. Verzoeker concludeert als volgt:

"Dat in principe voor de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag geen vrees voor vervolging dient aangetoond te worden en de bewijslast lager is dan onder artikel 1A Vluchtelingenverdrag gezien Palestijnse vluchtelingen reeds erkend werden door de internationale gemeenschap als vluchteling.

Dat in eerste instantie het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, momenteel niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen voldoende grond vormt voor een ipso facto erkenning op grond van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag.

Dat de ratio legis van artikel 1D indachtig, de hierboven beschreven humanitaire- en veiligheidssituatie daarenboven van dien aard is dat aangetoond is op grond van het El Kottarrest dat een persoon omwille van omstandigheden buiten zijn wil gedwongen wordt een UNRWA-mandaatgebied te verlaten en een terugkeer naar Gaza in toepassing van artikel 1D dient te worden uitgesloten

Dat bovendien kan geconcludeerd worden dat de burgerbevolking van Gaza slachtoffer is van vervolging in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag.

Dat er zelfs sprake is van groepsvervolging gezien inwoners van Gaza het slachtoffer zijn van een voortdurende schending van het internationaal humanitair recht alsook elementaire mensenrechten.

Dat de reden van deze vervolging politiek is, en het gevolg is van beleid van de staat Israël dat tot doel heeft de burgerbevolking van Gaza collectief te straffen.

Dat er geen burger van Gaza is die gevrijwaard wordt van de gevolgen van de blokkade of van de veiligheidssituatie:

"With extensive damage to the civilian infrastructure, Gaza's society has been reduced to almost complete aid dependence. Economically, it has been radically leveled, with the virtual destruction of its middle class and the emergence of an unprecedentedly broad new class of "poor" "Socioeconomic divisions have disappeared to a degree not seen before: almost everyone has been impoverished, reduced to basic survival."

Dat het feit dat alle burgers van Gaza zich in een gelijkaardige situatie bevinden, geen afbreuk doet aan de nood van bescherming. UNHCR stelt in dit verband het volgende:

"In UNHCR's view, the refugee definition does not require a differential risk or impact. It also does not require that a refugee claimant show that he or she would be singled out or individually targeted. In noting that the size of the affected group is irrelevant, UNHCR has stated that: 'Whole communities may risk or suffer persecution for Convention reasons. The fact that all members of the community are equally affected does not in any way undermine the legitimacy of any particular individual claim.

Dat bovendien dient rekening gehouden te worden met artikel 48/7 Vreemdelingenwet, dat een omkering van de bewijslast inhoudt in het geval een persoon reeds slachtoffer werd van vervolging of ernstige schade.

Dat de inwoners van Gaza reeds slachtoffer zijn van de terreur veroorzaakt door militaire acties geleid door Israël en de humanitaire situatie dermate is dat zij geen menswaardig bestaan kunnen leiden. Dat de asielinstanties dienen aan te tonen dat zij bij terugkeer niet opnieuw slachtoffer worden.

Dat bij arrest dd. 8 april 2019 (nr. 219 546) Uw Raad nog stelde op p. 28:

"Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat er omwille van het patroon van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals zeer recent nog is gebeurd, en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, te dezen sprake is van een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid, van voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza."

Dat dit standpunt van de Raad verder bevestigd werd in haar arrest dd 6 mei 2019 onder nummer 220 747.

Dat op basis van het voorgaande het geen twijfel mag leiden dat Palestijnen uit Gaza in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag ipso facto als vluchteling erkend dienen te worden."

In ondergeschikte orde, vordert verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar wat werd uiteengezet inzake de desastreuze toestand in de Gazastrook alsook wat de veiligheidsrisico's betreft die zich heden nog blijken te stellen bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook voor afgewezen verzoekers om internationale bescherming/terugkerende Palestijnen naar de Gazastrook.

In uiterst ondergeschikte orde, vordert verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing, omdat zijn dossier niet afdoende werd onderzocht en verder onderzoek vereist.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een document van NANSEN neer met informatie over de veiligheidssituatie in de Gazastrook en over de bijstand van UNRWA:

- "Overview: April 2019" van OCHA;
- "Around 70 Airstrikes within 12 hours..." van PCHR van 4 mei 2019;
- "During the Ongoing Israeli Offensive on Gaza Strip: Israel Targets Press Offices and Cultural Institutions" van PCHR van 5 mei 2019;
- "Over 300 deadly airstrikes: Gaza, Israel declare ceasefire" van Ma'an News Agency van 6 mei 2019;
- "March escalations in Gaza result in more displacement" van OCHA van 14 mei 2019;
- "UN: Palestinian food aid threatened by 'serious funding crisis'" van Al Jazeera van 13 mei 2019.

2.1.3. In de nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal toe dat er geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij zet uiteen als volgt:

"2.2. Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verweerder benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3. Verweerder benadrukt verder dat aan verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing uitgesloten van de vluchtelingenstatus wordt en hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen; (ii) niettegenstaande een groot deel van de Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook er wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt, en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook, in het licht van de plaatselijke context, behoorlijk is; (iii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet; en (iv) dat niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik al dan niet feitelijk mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming, uit de beschikbare informatie blijkt dat er heden geen praktische of veiligheidsobstakels bestaan die een terugkeer naar de Gazastrook belemmeren.

Verweerder wijst er op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS, nr. 110.667 van 25 september 2002, RvS, nr. 113.439 van 10 december 2002, RvS, nr. 144.471 van 17 mei 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Verzoeker uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan, in het licht van de bepalingen betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Verweerder wijst er vervolgens op dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie de bijstand of bescherming in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 12, lid 1, sub a, van de Kwalificatierichtlijn opgehouden heeft te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, of wanneer komt vast te staan dat het vertrek van een persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 56, 58 en 61). De twee eerste situaties betreffen volgens het Hof gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met het UNRWA, met name de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om haar opdracht te volbrengen (*ibid.* § 58). De derde situatie betreft de gebeurtenis waarbij een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, omdat hij zich in een “persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast” (*ibid.* § 63). Met andere woorden, het betreft de situatie waarbij het in het algemeen voor UNRWA mogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, maar waar deze bijstand specifiek in hoofde van de betrokken verzoeker opgehouden heeft te bestaan.

2.4.1. Verweerder benadrukt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook niet zijn stopgezet, dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018 blijkt weliswaar dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

2.4.2. Aangezien de UNRWA nog niet is opgeheven, en aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA tot op heden nog steeds zijn opdracht vervult en bijstand levert in de Gazastrook, dient verzoeker dan ook aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 63). In casu heeft het CGVS evenwel vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten

2.4.3. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig is. Verzoeker brengt evenwel geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Verzoeker komt immers niet verder dan het louter volharden en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en het tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en in concreto te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op rond waarvan geoordeeld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen met Hamas, te ontcrachten.

2.4.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat de UNRWA heden niet in staat om Palestijnen te beschermen, wijst verweerder op dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De uitdrukking “bijstand of bescherming” dient naar mening van verweerder te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien er persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerst lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan bestempeld worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5. Waar verzoeker aangaande de humanitaire situatie in de Gazastrook verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt verweerder op dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel moet beoordeeld worden.

Bovendien stelt verweerder vast dat verzoeker aangaande het citeren van de rechtspraak van de RvV zeer selectief te werk gaat; aangezien in het arrest van 8 april 2019 met nr. 219 546 immers geoordeeld werd dat (i) dat de loutere verwijzing naar de algemene socioeconomische en humanitaire situatie in Gaza niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt; en (ii) dat de Raad op basis van de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier (dewelke dezelfde is in onderhavig rechtsplegingsdossier) niet anders kan dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische of veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Verweerder wijst er vervolgens op dat verweerder niet betwist dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon omwille van de socio-economische situatie in zijn land van herkomst blootgesteld worden aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1 D van het Verdrag van Genève mutatis mutandis gelijk is aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Immers, net zoals het CGVS stelt verzoeker dat er in navolging van de rechtspraak van het EHRM moet onderzocht worden dat er sprake is van een situatie van "extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften (...)".

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere, op zijn persoon betrokken, bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In het licht van voorgaande, benadrukt verweerder dat het CGVS geenszins betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het Commissariaat-generaal is er zich wel degelijk van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliëse autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft.

Dit wordt overigens bevestigd in het verzoekschrift, waarbij verzoeker weliswaar benadrukt dat 53% van de Gazanen onder de armoedegrens leeft, maar er dus tegelijkertijd aan voorbijgaat dat dit betekent dat de rest van de Gazaaanse bevolking (47%) boven deze armoedegrens leeft. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, toont verzoeker dan ook niet aan dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook zich in een situatie van extreme armoede bevindt.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, wijst verweerder erop dat opdat de overwegingen in het arrest Sufi en Elmi van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, quod non in casu. Verweerder benadrukt te dezen dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socioeconomische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42).

Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in een situatie van "extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften (...)" zal belanden.

Dienaangaande wijst verweerder erop dat in bestreden beslissing hieromtrent als volgt gemotiveerd wordt: "13-14). U verklaarde tevens dat uw familie over een eigen huis beschikt evenals een grond in Khan Younis die momenteel verhuurd wordt (CGVS p.5). U erfde zelf een deel van deze grond na de dood van uw vader (CGVS p.14). Daarnaast bezit u tot op heden zelf ook nog een eigen appartement dat u aan 700 shekel per maand verhuurd (CGVS p.5, 11). Zowel uw ouderlijk huis als uw eigen appartement zijn volgens u nog in goede staat (CGVS p.10-11). U gaf tot slot ook aan dat uw vader over een eigen wagen beschikte, met name een jeep Hyundai Tucson, die u na zijn dood erfde en uiteindelijk doorverkocht (CGVS p.11). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u over een financiële marge beschikte. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat bij terugkeer zou kunnen terugvallen op de steun van uw familieleden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de uw broer werkt als leraar voor de UNRWA en meerdere nonkels kunnen rekenen op een ambtenarenloon dat wordt uitbetaald vanuit Ramallah (CGVS p.11, 13). Met betrekking tot de financiële situatie van uw moeder geeft u aan dat het voor haar niet gemakkelijk is, sinds uw vader overleden is, maar ze kan terugvallen op de steun van de UNRWA in de vorm van voedselpakketten (CGVS p.6, 13). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat er binnen uw familie familiale bereidheid is om elkaar te ondersteunen, zo geeft u aan dat u steeds kon terugvallen op de steun van uw nonkel langs vaderszijde (CGVS p.12)."

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijk situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Verzoeker onderneemt geen enkele poging om dit motief van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen of te ontkrachten, doch beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Gaza, wat echter, gelet op bovenstaande vaststellingen niet volstaat om aan te tonen dat de bijstand van UNRWA in zijn hoofde opgehouden heeft te bestaan.

2.6. Wat de beoordeling van de veiligheidssituatie betreft, wijst verweerder er vervolgens op dat, naar analogie met wat er in de bestreden beslissing uiteengezet werd omtrent het criterium ernstige onveiligheid in het El Kottarrest en de maatstaf die het EHRM hanteert, het CGVS van mening is dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst én individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de

veiligheidssituatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", is het CGVS van mening dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan derhalve niet volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, of het bestaan van een gewapend conflict in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij dient daarentegen (i) ofwel aan te tonen dat hij individueel een risico loopt blootgesteld te worden aan op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b Vw. juncto artikel 3 EVRM; (ii) ofwel aan te tonen dat dit gewapend conflict gepaard gaat met veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar persoonlijk een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b de Vreemdelingenwet; (iii) ofwel aan te tonen dat het willekeurig geweld, waarmee de confrontaties die in de Gazastrook plaatsvinden gepaard gaan een dermate hoge schaal bereikten dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (iv) ofwel aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 31 mei 2019 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan onderhavige verweernota) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte.

Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden.

Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht. Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk boeren, vissers, en personen die puin opruimen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudend strijd waarbij Hamas en Israël elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. Evenmin kan gesteld worden dat het willekeurig geweld waarmee de confrontaties die er plaatsvinden gepaard gaan een dermate hoge schaal bereiken of dat het veralgemeend geweld in de Gazastrook de vereiste intensiteit bereikt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dit geweld. Daar verzoeker bovendien geen concrete op zijn persoon betrokken feiten aanbrengt die doen besluiten dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een individueel risico loopt blootgesteld te worden aan op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b Vw. juncto artikel 3, toont verzoeker niet dat de bestreden beslissing artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet schendt. En aangezien verzoeker eveneens nalaat aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, toont verzoeker niet dat de bestreden beslissing artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat algemene veiligheidssituatie in Gaza van dien aard is dat hij bij een terugkeer naar daar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 januari 2019 in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft die bindend is, wijst verweerder er op dat verzoeker aangaande het citeren van de rechtspraak van de RvV zeer selectief te werk gaat; aangezien in het door hem geciteerde arrest van 8 april 2019 met nr. 219 546 immers geoordeeld werd dat de Raad op basis van de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier (waarvan een update werd toegevoegd aan het administratief dossier van verzoeker) niet anders kan dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische of veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

2.7.1. Verweerder wijst er vervolgens op dat verzoeker er aan voorbijgaat dat de informatie waarop de Raad zich baseerde in het door hem geciteerde arrest van 16 januari 2019 ondertussen geüpdatet werd. Verweerder stelt dan ook verkeerdelijk dat de informatie waarop het CGVS zich baseert om tot de vaststelling te komen dat een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is de COI Focus van 28 november 2018 betreft. De informatie waarop het CGVS zich steunt om tot die conclusie te komen betreft immers de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, dewelke derhalve van recentere datum is dan de informatie die verzoeker aanhaalt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah er niet toe geleid heeft dat de grensovergang gesloten was voor zij die wensten terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook, en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Verzoeker brengt geen enkele informatie aan waaruit het tegendeel blijkt, en weerlegt evenmin dat Palestijnen in het bezit van de nodige documenten zonder problemen toegang krijgen tot de Gazastrook.

2.7.2. In de mate dat verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai, wijst verweerder erop dat de vaststelling van het CGVS dat er actueel in de Sinai te Egypte geen sprake van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet geenszins gebaseerd is op de COI Focus "Egypte: Veiligheidssituatie" van 7 juni 2018 (deze COIF werd overigens niet toegevoegd aan het administratief dossier), doch wel op de COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord", waarin de veiligheidssituatie tot en met februari 2019 besproken wordt. Een update van deze COI werd toegevoegd aan onderhavige verweernota. Verzoeker brengt andermaal geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de door verzoeker aangehaalde informatie, met name 1 artikel van de website van Haaretz, is van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet te weerleggen.

Verweerder wijst er voorts op dat de Egyptische autoriteiten de nodige veiligheidsmaatregelen nemen opdat een beveiligde terugkeer naar Gaza gegarandeerd kan worden, dit o.a. door de inzet van pendelbussen die beveiligd worden door de Egyptische politie. Verweerder benadrukt hierbij dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bovengenoemd hoofdstuk 2 van de COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019) blijkt dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisieerd worden door de gewapende groeperingen actief in de regio, en dat hoewel de pendeldiensten van Rafah naar Gaza beveiligd worden door de Egyptische politie deze pendelbussen nog nooit het doelwit geweest zijn van een aanslag door de extremistische groeperingen actief in de Sinai

Uit de beschikbare informatie blijkt dan ook niet, en verzoeker toont dit evenmin aan, dat de situatie in de Sinai dermate onveilig is dat zijn veiligheid of vrijheid er in gevaar is of dat er sprake is van andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen die zijn terugkeer naar de Gazastrook beletten. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door de Sinai moeten reizen, omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai, niet zouden kunnen terugkeren naar Gaza.

2.7.3. Verweerder merkt nog op dat verzoeker volgend motief van de bestreden beslissing volstrekt ongemoeid laat, waardoor deze onverkort gehandhaafd blijft: "Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen."

2.8. In zijn conclusie betoogt verzoeker dat er sprake is van groepsvervolging gezien Gazanen het slachtoffer zijn van een voortdurende schending van het internationale humanitaire recht, alsook elementaire mensenrechten, dat de reden voor deze vervolging politiek is en het gevolg is van het beleid van de staat Israël dat tot doel heeft de burgerbevolking van Gaza collectief te straffen.

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoeker ter staving van zijn stelling dat er sprake is van een collectieve bestraffing in hoofde van de Gazaanse bevolking, verwijst naar voetnoot 77 van zijn verzoekschrift. Verweerder stelt evenwel vast dat het verzoekschrift geen voetnoot 77 bevat, waardoor verweerder ook niet kan nagaan op welke informatie of op welk rapport verzoeker zijn stelling baseert. Niettegenstaande het geenszins de taak is van verweerder om de lacunes in de bewijsvoering van de verzoekende partij op te vullen, vermoed verweerder dat verzoeker zich steunt op het reeds eerder door hem aangehaalde rapport van UNHCR getiteld *Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip – Including restrictions on Exit and Return* van 23 februari 2018 en/of het rapport van UNSCO getiteld *“Gaza ten years later”* van juli 2017. Verweerder benadrukt dat de term ‘collectieve bestraffing’ echter, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, geen synoniem is van het begrip ‘groepsvervolging’. Met de term ‘collectieve bestraffing’ wordt immers verwezen naar artikel 33 van de Vierde Geneefse Conventie van 1949 (zie onder meer voetnoot 8 van voornoemd rapport van UNSCO). De Vierde Geneefse Conventie maakt deel uit van het internationaal humanitair recht, een tak van het recht dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*), duidelijk moet onderscheiden worden van het asielrecht, gezien beide rechtstakken verschillende doelen nastreven en duidelijk los van elkaar staande beschermingsmechanismen instellen. Verzoeker kan zich dan ook niet op de bewoordingen van de VN baseren om te stellen dat er in de Gaza sprake is van groepsvervolging. Verweerder benadrukt tot slot dat nergens in voornoemde rapporten overigens gesteld wordt dat Gazanen het slachtoffer zijn van groepsvervolging, noch wordt geadviseerd om elke Palestijn afkomstig uit de Gazastrook automatisch te erkennen of een subsidiaire beschermingsstatus te geven omwille van de algemene veiligheids- en/of socio-economische situatie in de Gazastrook. Het loutere feit Gazaan te zijn volstaat dan ook niet om erkend te worden als vluchteling. Verzoeker dient derhalve nog steeds in concreto aan te tonen dat zijn vertrek uit Gaza zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil, met name een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waarbij het voor het UNRWA onmogelijk is hem in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

2.9. Daar waar verzoeker onder verwijzing naar twee arresten van de RvV (8 april 2019, nr. 219 546 en 6 mei 2019, nr. 220 747) betoogt dat de Raad bevestigd heeft dat er sprake is van groepsvervolging in Gaza, wijst verweerder er op dat deze term nergens in voornoemde arresten is terug te vinden. In voornoemde arresten wordt wel gesteld dat er omwille van de veiligheidssituatie in Gaza, en meer bepaald het conflict tussen Hamas en Israël, dient besloten te worden dat er sprake is van voortdurende toestand van geweld en onveiligheid, van voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza. Verweerder benadrukt hier echter bij dat de informatie waarop de RvV zich steunde ondertussen geüpdatet werd (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 31 mei 2019 waarvan een kopie werd toegevoegd aan onderhavige verweernota). Verweerder verwijst voorts naar de uiteenzetting onder punt 2.6.

2.10. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat meent verweerder dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden besloten heeft dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.”

2.1.4. Bij de nota met opmerkingen voegt de commissaris-generaal COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza Situation Sécuritaire”* van Cedoca van 7 juni 2019.

2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing sluit verzoeker uit van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en weigert hem de subsidiaire beschermingsstatus. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In voorliggend geval dient bijzondere aandacht te worden besteed aan artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, dat luidt als volgt:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Gelet op de specifieke situatie van Palestijnse vluchtelingen, hebben de lidstaten die het Vluchtelingenverdrag hebben ondertekend, in 1951 weloverwogen besloten om voor hen te voorzien in deze bijzondere behandeling, waarnaar ook artikel 12, lid 1, *sub a*, van de Richtlijn 2011/95/EU verwijst. Het loutere feit dat verzoeker het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, kan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus neergelegd in de eerste volzin niet beëindigen. Er dient evenwel tegelijkertijd te worden nagegaan onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden te bestaan in de zin van de tweede volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag. Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen *“om welke reden”* ook, omvat eveneens de situatie van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of verzoeker werd gedwongen het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Er wordt in dit verband verwezen naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826 en HvJ 17 juni 2010, C-31/09, ECLI:EU:C:2010:351).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet algemeen bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Vluchtelingenverdrag, zodat deze nationale bepaling geen rekening houdt met de tweede volzin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar ook artikel 12, lid 1, *sub a*, van de Richtlijn 2011/95/EU verwijst. Indien de hierboven beschreven situatie zich voordoet, dient artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en dient de vreemdeling van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E, en 1, F, van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826). Dit vindt ook steun in de artikelen 48 en 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, waarbij de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde worden gesteld in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De *“Beoordeling van feiten en omstandigheden”* vervat in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

2.4. De bestreden beslissing stelt terecht dat de bewijswaarde van een kopie van enkele bladzijden van verzoekers paspoort bijzonder relatief is. De Raad treedt het standpunt bij dat een kopie eenvoudig te manipuleren is met het nodige knip- en plakwerk. Het is opvallend dat niet alle bladzijden van het paspoort werden voorgelegd, zodat eenvoudig bladzijden met stempels van andere reizen die verzoeker deed achterwege worden gehouden. De bestreden beslissing stelt daarbij op goede gronden vast dat niet op alle bladzijden die verzoeker voorlegt zijn paspoortnummer te zien is, waardoor de neergelegde kopie ervan van eender welk paspoort afkomstig kan zijn. In dit verband vestigt de Raad extra de aandacht op het feit dat dit opvalt voor de pagina met de "exit"-stempel van 29 oktober 2018 van grenspost van Rafah voor de Gazastrook. Bovendien is duidelijk zichtbaar dat de andere pagina op deze fotokopie ook een stempel bevat, die niet kan worden teruggevonden op een andere fotokopie. Bijgevolg komt verzoekers uitleg voor het feit dat hij enkel foto's heeft genomen van pagina's van zijn paspoort met een stempel, want zijn vrienden in Europa zeiden om preventief foto's te nemen van alles, ongeloofwaardig over (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12).

Ook vestigt de Raad de aandacht op verzoekers verklaring dat hij al een eerste paspoort heeft gehad, omdat hij graag naar een universiteit in het buitenland wou gaan studeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9). Wanneer dit was vervallen heeft verzoeker zijn huidig paspoort verkregen, afgegeven op 2 juli 2018, te Ramallah.

Wat verzoekers paspoort betreft, blijkt tevens dat hij hiermee een visum om medische redenen heeft aangevraagd dat door het consulaat-generaal van Spanje te Jeruzalem op 17 oktober 2018 werd geweigerd (VIS). Hierover werd verzoeker niet verder bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud.

De bestreden beslissing merkt ook op dat verzoeker beschikt over een facebook-profiel dat hij in gebruik heeft sinds 2009. De Raad stelt dat verzoeker er zich weliswaar actief mee bezighield met bijvoorbeeld het plaatsen van foto's, maar de informatie pas begint vanaf 30 april 2018. Verder kan de Raad zien dat verzoeker meldde dat hij leeft in Casablanca en afkomstig is van Gaza. Wanneer verzoeker hierover werd bevraagd, verklaarde hij dat hij niet wou dat ze weten waar hij was (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21). De Raad merkt voorts op dat uit het verslag van 1 mei 2019 van de luchtvaartpolitie blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij verschillende landen heeft bezocht, waaronder ook Marokko. Dit strookt echter niet met kopieën van de bladzijden uit zijn huidig paspoort met in- en uitreisstempels.

Bijgevolg liggen nog meerdere elementen ter onderzoek voor die verband houden met het moment en de wijze waarop verzoeker heeft gereisd, alsook de mogelijkheid van een (langdurig) verblijf in een derde land.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de kopieën van de overige stukken die worden voorgelegd geen invloed hebben op bovenstaande vaststelling. In eerste instanties betreffen het kopieën, die vanwege hun aard gemakkelijk kunnen worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Met uitzondering van de UNRWA-registratie kaart, zijn de identiteitskaart, de overlijdensakte van verzoekers vader, de schooldocumenten en de oproepingsbrieven van Hamas, bovendien opgesteld in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels, niet vergezeld van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels. De Raad kan niet vaststellen dat verzoeker bij het indienen van het verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht werd over zijn plicht om mee te werken om een dergelijke vertaling te verstrekken. Bij gebrek aan een dergelijke vertaling, diende verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken, wat *in casu* niet is gebeurd. Enkel één van de twee schooldocumenten werd toegelicht conform artikel 48/6, § 3, van de Vreemdelingenwet (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12).

Het feit dat verzoeker in de periode voor zijn verzoek om internationale bescherming in de Gazastrook zou hebben verbleven wordt ondermijnd door de voorafgaande motivering over de door verzoeker afgelegde verklaringen en de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Bovendien bevat het administratief dossier bijkomende indicaties dat het verzoek onzorgvuldig, minstens onvolledig werd onderzocht.

Indien blijkt dat de uitsluitingsgrond uit de eerste volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was, dan blijft de hamvraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. Er wordt een beoordeling gedaan van het al dan niet gedwongen karakter van zijn vertrek, met andere woorden vindt het vertrek uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging in redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval, indien verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in Gaza levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is.

In dit verband brengt verzoeker aan dat UNRWA's voedselbedeling zeer sterk onder druk kan komen te staan in juni, tenzij snel 60.000.000 USD kan worden opgehaald. Daarbij wordt erop gewezen dat de Verenigde Staten van Amerika, traditioneel de grootste donor, zijn steun heeft opgezegd. De bestreden beslissing, die steunt op een COI Focus van 23 november 2018 van Cedoca, waarbij nog sprake is van een opmerkelijke steun van andere landen in de plaats van de Verenigde Staten, is onvoldoende actueel, nu blijkt er in 2019 slechts 14 procent van het algemene humanitaire actieplan voor de Westbank en de Gazastrook van 350.000.000 USD beschikbaar is (verzoekschrift, stuk 2). In de COI Focus wordt aangegeven dat in 2019 de situatie kritiek zal blijven (p. 4) en dat wat specifiek de Gazastrook betreft, het gevaarlijke tekort aan financiering, zonder aanpak, waarschijnlijk zal leiden tot een enorme ontwrichting van het leven van honderdduizenden van Palestijnse vluchtelingen (p. 7), zodat een actualisering van de landeninformatie zich opdringt.

Ook het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op in de maart 2019, merkt de bestreden beslissing terecht op. De conclusie dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen Hamas en de Israëlische strijdkrachten, die elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestoken, staat op gespannen voet met de informatie die door de partijen wordt aangebracht. De escalatie van het geweld en de opnieuw erg preciaire veiligheidssituatie wordt aangetoond doordat de incidenten van begin mei 2019, volgens de geraadpleegde bronnen, de meest ernstige vijandigheden zijn sinds het conflict van 2014, dat tevens in niet mis te verstane bewoordingen wordt besproken in de COI Focus en de bestreden beslissing. Los van de vraag naar de eerbiediging van de rechten van de verdediging, bewijst de essentiële informatie over de actuele stand van zaken van het conflict tussen Hamas en Israël, die gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, maar voor het eerst bij de nota met opmerkingen wordt gevoegd, minstens de voorbarigheid van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan bovenstaande bespreking.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 mei 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP